

The U.S. Human Rights Policies in West Asia (2001–2024)

Majid Abbasi

Associate Professor, Department of
International Relations, Allameh
Tabataba'i University, Tehran, Iran

Mohammad Reza Abidian*

Ph.D Student, International Relations,
Allameh Tabataba'i University,
Tehran, Iran

Received: 13/Oct/2024

Accepted: 15/Feb/2025

ISSN:2345-6140

eISSN:2476-6208

Introduction

The concept of human rights emerged and developed in Western Europe in the 17th century, and by the 18th and 19th centuries it had spread widely across the world. Human rights soon became central to the foreign policies of many countries. For example, the constitutions and declarations of states such as the United States and France include sections devoted to human rights and have led to the establishment of national and international institutions concerned with the protection of human rights. After the formation of the European Union, its Common Foreign and Security Policy also emphasized the importance

* Corresponding Author: abidian1999@gmail.com

How to Cite: Abbasi, M & Abidian, M. R. (2026), "The U.S. Human Rights Policies in West Asia (2001–2024)", *Political Strategic Studies*, Vol. 14, No. 55, 199-234. Doi: [10.22054/QPSS.2025.82422.3496](https://doi.org/10.22054/QPSS.2025.82422.3496).

of human rights. Respect for human rights even became a fundamental principle guiding the EU's relations with other countries. By the 20th century, human rights—along with the concepts and institutions associated with them—were established in the international system. Because of their close connection to the concept of democracy, human rights increasingly attracted the attention of politicians, scholars, and experts in international relations and came to be viewed as a foundation of democracy. Human rights are generally divided into several categories, including the right to life, the right to self-determination, the right to property, the right to freedom, the right to justice, the right to dignity, and the rights of individuals and minorities. Many actors around the world claim to be protectors of human rights. One such country is the U.S., which regularly presents itself as a global champion of human rights. However, numerous examples contradict this claim. West Asia is one of the clearest regions where the U.S. has acted under the guise of human rights—yet largely in pursuit of its own foreign policy objectives. In this regard, the present study sought to answer the following question: What are the U.S. human rights policies in the West Asian region?

Literature Review

In an article titled “A Study of the Human Rights Policy-Making Process of the United States of America in the Middle East,” Chehr-Azad (2019) compared the human rights approaches of Presidents Obama and Bush, emphasizing that Obama generally sought to reshape the country's policies in the Middle East. Chehr-Azad argues how the Middle East has consistently been a region of interest for the U.S., particularly because of the presence of Israel. He notes that U.S.

leaders frequently invoke human rights principles in their interactions with the Islamic world. In “Investigating America’s Dual Approach to Human Rights: A Case Study of U.S. Domestic Society and West Asia,” Sotoudeh (2021) examined the claim that the U.S. not only uses human rights as a tool to advance its own interests but also undermines this principle by adopting a double standard in its human rights practices. In addition, Soleimani-Porlak (2011), in *Soft Power in America’s Middle East Strategy*, explained various theories about security and specifically examined soft power approaches to security.

Materials and Methods

This study used a descriptive–analytical method to examine the topic.

Results and Discussion

The most important international human rights instruments include the Universal Declaration of Human Rights (1948), the International Covenant on Civil and Political Rights, the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, and various conventions protecting individual rights, including those of women, children, and minorities. In the West Asian region, the issue of human rights has long been a source of serious concern for the international community due to the region’s sensitive security environment and frequent political developments. Following World War II, major powers increased their involvement in the region under the pretext of supporting and promoting human rights. Among these powers is

America. Although the U.S. claims to champion human rights and asserts that human rights occupy a central place in its foreign policy, it also uses the promotion of human rights, peace, and democratic norms as a justification for its presence in West Asia. However, U.S. actions in the region over several decades reveal significant contradictions in its policies. With regard to three key human rights components (i.e., the right to peace, the right to life, and the right to self-determination), U.S. policies in West Asia constitute clear violations of its stated commitment to promoting democracy and protecting human rights—particularly through its cooperation with and support for authoritarian regimes.

Moreover, the U.S. has demonstrated that its political priorities and strategic interests outweigh fundamental human rights principles, including the right to life and the right to peace. This is evident in the military interventions in Iraq, Afghanistan, Syria, and Libya, support for the actions of the Israeli regime in Palestine and Lebanon and the resulting consequences, the emergence and expansion of terrorist groups such as ISIS, and the use of weapons such as depleted uranium and phosphorus bombs in violation of the laws of war. Contradictions in U.S. policy are also evident regarding the right to self-determination. Although the U.S. claims to prioritize human rights and the right to self-determination for the people of West Asia, its actions frequently contradict this stance by supporting the regimes such as Saudi Arabia and the United Arab Emirates—both of which face serious criticism for violations of human rights and democratic norms. Likewise, the U.S. ambivalent approach to popular movements in the region further reflects its disregard for the self-determination of West

Asian populations. In some instances, Washington has openly supported public uprisings, particularly when such movements challenge governments unfavorable to the U.S. interests. In other cases, however, the U.S. has criticized or opposed these demonstrations. Furthermore, its interventionist policies and support for Israel have placed significant constraints on the Palestinian people's ability to exercise their right to self-determination. Overall, the findings indicated that the U.S. contradictory human rights policies in West Asia have not contributed to the promotion or protection of human rights in the region. On the contrary, America, at times, become a violator of human rights itself or a supporter of those who violate them, despite its stated commitments to the contrary.

Conclusion

The findings revealed a significant contradiction between the U.S. human rights rhetoric and its actual behavior in West Asia. This discrepancy can be understood through the theoretical lens of realism, which argues that states primarily pursue national interests and the maximization of power within the international system. In line with this perspective, human rights have not been treated as an inherent objective of U.S. policy, but rather as an instrumental tool used to legitimize interventions, weaken regional rivals, and advance strategic priorities such as ensuring Israel's security and maintaining the steady flow of energy resources. The consequences of these contradictory policies include the erosion of democratic principles and human rights, the support for dictatorial regimes, and the intensification of instability and armed conflict across the region. This selective

approach has not only resulted in direct violations of the rights to life, peace, and self-determination—most notably in Palestine, Iraq, and Syria—but has also damaged the U.S. credibility in its self-asserted role as a global advocate of human rights, thereby deepening mistrust within the international community. Ultimately, the research suggests that U.S. conduct in West Asia, rather than promoting humanitarian values, has itself become a factor leading to the systematic violation of human rights.

Keywords: Human Rights, U.S. Foreign Policy, Right to Life, Right to Peace, Right to Self-Determination

سیاست‌های حقوق بشری امریکا در غرب اسیا (۲۰۰۱-۲۰۲۴)

دانشیار گروه روابط بین‌الملل دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

مجید عباسی

دانشجوی دکتری روابط بین‌الملل دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

محمدرضا عبیدیان *

چکیده

ایالات متحده با اقداماتی نظیر حمله مستقیم، دخالت در امور داخلی کشورها و ایجاد ناامنی، سیاست‌های متناقضی با اصول و شاخص‌های حقوق بشر نشان داده است. سیاست‌های متناقض ایالات متحده در غرب آسیا نشان دهنده نابرابری و ناپایداری در جامعه بین‌المللی و نقض قوانین بین‌المللی حقوق بشری است. لذا با توجه به اهمیت بررسی این موضوع، پرسش اصلی پژوهش این است که سیاست‌های امریکا بر اساس مولفه‌های حقوق بشر در منطقه غرب آسیا چیست؟ فرضیه پژوهش گویای این است که امریکا به‌طور مشخص در سه شاخص حق تعیین سرنوشت، حق صلح و حق حیات؛ سیاست‌های متناقضی با اصول و شاخص‌های حقوق بشری در غرب آسیا پیگیری کرده است. یافته‌ها حاکی از آن است که سیاست‌های حقوق بشری ایالات متحده در غرب آسیا، نه تنها کمکی به توسعه اصول و ارزش‌های حقوق بشر نکرده است بلکه با حمایت از رژیم‌های دیکتاتوری باعث تضعیف حقوق بشر و دموکراسی و با حمایت از رژیم اسرائیل به ایجاد و توسعه ناامنی و تنش‌های منطقه‌ای و عدم توجه به حق تعیین سرنوشت، حق حیات و حق صلح، موجب برهم خوردن نظم و افزایش آوارگی و پناهنجویی شده است. در این پژوهش از روش تحلیل محتوا با دیدگاهی آینده‌پژوهانه بهره گرفته شده است.

واژگان کلیدی: حقوق بشر، سیاست خارجی امریکا، حق حیات، حق صلح و حق تعیین سرنوشت.

مقدمه

مفاهیم حقوق بشر در قرن هفدهم در اروپای غربی ظهور و توسعه یافت و در قرن هجدهم و نوزدهم به صورت چشمگیری در اقصی نقاط جهان مورد استفاده و بهره‌برداری قرار گرفت و به زودی در مرکز توجه و اولویت‌های سیاست خارجی کشورها قرار گرفت. به عنوان مثال در اعلامیه‌ها و یا قانون اساسی برخی کشورها مانند ایالات متحده آمریکا و فرانسه یک بخشی با عنوان حقوق بشر و تأسیس نهادهای ملی و بین‌المللی مرتبط با حقوق بشر درج شده است افزون بر این، پس از تأسیس اتحادیه اروپا؛ در سیاست خارجی و امنیتی مشترک این اتحادیه ضرورت توجه به مسئله حقوق بشر قید شده است و حتی رعایت اصل حقوق بشر مبنای رفتار اتحادیه اروپا با سایر کشورهای جهان را تشکیل می‌دهد. به هر تقدیر در قرن بیستم، حقوق بشر و مفاهیم و نهادهای مرتبط با آن در نظام بین‌المللی تثبیت شد و حقوق بشر به دلیل پیوند نزدیک بین مفهوم دموکراسی، به عنوان زیربنای دموکراسی مورد توجه سیاستمداران و اندیشمندان و کارشناسان حوزه روابط بین‌الملل قرار گرفت. به طور کلی حقوق بشر به شاخص‌های مختلفی از جمله حق حیات، حق تعیین سرنوشت، حق مالکیت، حق آزادی، حق عدالت، حق کرامت و حقوق بشر و اقلیت‌ها تقسیم می‌شود. حمایت از حقوق بشر، مدعیان زیادی در سراسر جهان دارد. یکی از کشورهایی که داعیه حمایت از حقوق بشر را دارد، آمریکا است. ایالات متحده آمریکا به طور مداوم از خود به عنوان حامی حقوق بشر در سراسر جهان یاد می‌نماید اما موارد زیادی وجود دارد که این ادعا را نقض می‌کند. یکی از آشکارترین مناطقی که آمریکا با شعار حمایت از حقوق بشر و در اصل برای تحقق اهداف سیاست خارجی‌اش، اقدامات زیادی انجام داده، غرب آسیا است. آمریکا با سیاست‌های مختلفی از جمله جنگ، دخالت در امور داخلی کشورها، حمایت از گروه‌های تروریستی و حکومت‌های دیکتاتوری، تضییع حقوق اقلیت‌ها از جمله اقلیت‌های شیعی، بی‌توجهی به حق صلح و

تعیین سرنوشت و اعمال تحریم‌های اقتصادی نشان از سیاست‌های متناقض حقوق بشری این کشور در غرب آسیا دارد.

با توجه به اینکه درک صحیح از سیاست‌ها و تصمیمات ایالات متحده در رابطه با حقوق بشر در غرب آسیا ضروری است و همچنین شناخت سیاست‌های متناقض حقوق بشری آمریکا در غرب آسیا اهمیت بسیاری برای تحقیقات و بحث‌های مرتبط با حقوق بشر دارد لذا هدف اصلی این پژوهش بر مطالعه سیاست‌های حقوق بشری آمریکا در غرب آسیا قرار داده شده است. پرسش اصلی پژوهش این است که سیاست‌های آمریکا بر اساس مولفه‌های حقوق بشر در منطقه غرب آسیا چیست؟ فرضیه پژوهش گویای این است که ایالات متحده آمریکا در زمینه حق حیات، حق صلح، حق تعیین سرنوشت و حقوق اقلیت‌ها سیاست‌های متناقضی را در غرب آسیا دنبال می‌کند. این پژوهش با روش تحلیل محتوا و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای در پی بررسی این موضوع می‌باشد.

پیشینه پژوهش

در این بخش با بررسی کارهای علمی پژوهشی که در این حوزه صورت گرفته است به تفاوت این پژوهش با پژوهش‌های گذشته پرداخته می‌شود.

سعید چهرآزاد (۱۳۹۹)، در مقاله‌ای با عنوان «بررسی فرایند سیاستگذاری حقوق بشری ایالات متحده آمریکا در خاورمیانه» به این امر پرداخته است که منطقه خاورمیانه به دلیل حضور اسرائیل مورد توجه آمریکا بوده است و همواره هیئت حاکمه آمریکا از مبانی حقوق بشر در تعامل با جهان اسلام سخن می‌گویند و همچنین به بررسی نقش و مقایسه حقوق بشری اوپاما و بوش پرداخته و به طور کلی اوپاما به دنبال تغییر در سیاست‌های این کشور در خاورمیانه بوده است.

رضا ستوده (۱۴۰۱) در مقاله‌ای با عنوان «بررسی رویکرد دوگانه آمریکا در برابر حقوق بشر (مطالعه موردی جامعه داخلی آمریکا و غرب آسیا» به بررسی این فرض پرداخته‌اند که آمریکا نه تنها از حقوق بشر به عنوان ابزاری برای پیشبرد منافع خود استفاده می‌کند بلکه با رویکردی دوگانه نسبت به حقوق بشر منجر به نقض این مهم نیز شده است.

پیری، جعفری فر، جلالی‌راد (۱۴۰۱) در مقاله‌ای با عنوان «تاثیر سیاست‌های آمریکا بر وضعیت حقوق بشر در خاورمیانه (۲۰۰۱-۲۰۲۳)» به سیاست‌های مداخله‌گرایانه چند دهه اخیر آمریکا در خاورمیانه پرداخته‌اند و شواهدی در خصوص نقض حقوق بشر آمریکا در خاورمیانه وجود دارد که بررسی‌های پژوهش در نهایت نشان داده است که سیاست‌های مداخله‌گرایانه آمریکا در منطقه خاورمیانه به تقویت نقض حقوق بشر منجر شده است و اقدامات آمریکا حامل بسیاری از موارد نقض حقوق بشر در سایه گسترش ناامنی‌های منطقه خاورمیانه، سرازیر شدن سلاح‌ها، کشته شدن و آوارگی میلیون‌ها نفر و حمایت از جنایات ضد حقوق بشری متحدان منطقه‌ای بوده است.

فاطمه سلیمانی پورلک (۱۳۸۹) در کتاب «قدرت نرم؛ استراتژی خاورمیانه‌ای آمریکا» ضمن بسط نظریه‌های گوناگون در مورد امنیت، رویکردهای نرم‌افزارگرا به امنیت را جداگانه مورد بررسی قرار می‌دهد. در این راستا از چهار رویکرد کلی و اصلی نام می‌برد و هر یک را به‌طور مبسوط و مفصل تشریح می‌کند. در ادامه، تحلیل سیاست نرم‌افزاری آمریکا را مورد بررسی قرار داده و آن را در دو بخش کلی یعنی جایگاه قدرت نرم در سیاست خارجی آمریکا و جایگاه نرم‌افزارگرایی در سیاست خاورمیانه‌ای آمریکا مورد بحث قرار می‌دهد. وی بر این باور است که اگرچه قدرت نرم و مفاهیم مربوط به آن، نظیر دموکراتیزاسیون، مشارکت سیاسی آگاهانه، حقوق بشر، توسعه و غیره، همواره در سخنان و منش سیاست‌گذاران آمریکا بوده است، اما این به معنای غفلت از قدرت سخت‌افزاری در تعیین سیاست‌های خاورمیانه‌ای ایالات متحده نیست.

محسن محمودی (۱۳۸۹) در مقاله خود با عنوان «اوباما و سیاست تغییر» یکی از جامع‌ترین متون در مورد کاربرد قدرت نرم در استراتژی‌های امنیت ملی آمریکا را به نمایش گذاشته است. ایشان در این مقاله با توجه به شعار اصلی باراک اوباما در انتخابات سال ۲۰۰۸، یعنی «تغییر»، به بررسی نمودهای عملی این شعار در سیاست خارجی به‌طور عام و در ارتباط با اسرائیل به‌طور خاص پرداخته‌اند. در ابتدا از دو رویکرد نظری رئالیسم و نئولبرالیسم و همچنین مدل پیش‌نظریه جیمز روزنا برای بررسی قالب‌های سیاست‌گذاری و تصمیم‌گیری در ایالات متحده استفاده کرده است. بر این مبنا دو انگاره قدرت نرم و

قدرت سخت، استراتژی امنیت ملی و سیاست خارجی آمریکا را شناسایی و بسط می‌دهد. سپس به بررسی میراث فکری اوباما یعنی ویلسونیسیم و آموزه‌های مرتبط با آن می‌پردازد. به بیان وی، عواملی چند در روند سیاست‌گذاری آمریکا مانع از تحقق سیاست تغییر اوباما می‌شوند که از جمله مهم‌ترین آن‌ها، نوع رابطه با اسرائیل است که به‌زعم نویسندگان، هیچ‌گونه تغییر بنیادینی را برنمی‌تابد. وی در ادامه به نوع سیاست‌های بوش و اوباما در مورد خاورمیانه پرداخته و نوعی تشابه و این‌همانی را بین رئوس طرح خاورمیانه بزرگ که از سوی جورج بوش مطرح شد و دقایق اصلی سخنان اوباما در سخنرانی قاهره ایجاد می‌کند. به بیان محمودی، سیاست‌های خاورمیانه‌ای آمریکا در واقع تداوم سیاست‌های نومحافظه‌کاران است که حداکثر تغییر آن در تاکتیک‌ها یا در لفاظی‌های سیاسی خواهد بود. البته باید توجه داشت که بنا بر سنت، اوباما به‌عنوان لیبرالی از حزب دموکرات به قدرت نرم‌افزاری و آموزه‌های انسانی در سیاست خارجی مانند حقوق بشر و کرامت انسانی تمایل بیشتری دارد.

در کنار این آثار، کتب و مقاله‌های دیگری نیز به‌طور تلویحی به این موضوع پرداخته‌اند که اغلب بسیار کلی هستند و بدون نگاه به دوره و برهه‌ای خاص، موضوع را بررسی می‌کنند لذا در این پژوهش به همین موارد اکتفا شده است.

چارچوب نظری

واقع‌گرایی در گام نخست، دولت را بازیگر اصلی عرصه روابط بین‌الملل می‌داند. بر اساس مفروض‌های واقع‌گرایی، سایر بازیگران دخیل در سیاست بین‌الملل مانند شرکت‌های چندملیتی، سازمان‌های بین‌المللی، گروه‌های فراملی و غیره، همگی نقش عرضی داشته و در داخل تصمیمات نظام متشکل از دولت‌ها، مستحیل هستند. در مورد روابط قدرت، واقع‌گرایان معتقدند اگرچه دولت نقش عاملیت اقتدار را در سطح جامعه ملی دارد، ولی در سطح بین‌المللی در محیطی فاقد اقتدار مرکزی زیست می‌کند. دولت‌ها در چنین محیطی ناگزیر از رقابت برای کسب امنیت، بازار و غیره هستند. سیستم بین‌المللی ذاتاً آنارشیک است و تعارض جزء جدانشدنی آن انگاشته می‌شود. این تعارض در بهترین صورت باید در راستای کاهش احتمال توسل به جنگ مدیریت شود؛ اما جنگ به‌طور کامل منسوخ

نمی‌شود. بقا در محیط متخاصم و سیستم آنارشیک پیش شرط دستیابی به اهداف ملی است؛ از این رو تلاش برای کسب قدرت، هدفی منطقی و اجتناب‌ناپذیر است و تمامی کنش و واکنش‌های دولت در سیاست بین‌الملل نوعی مبارزه برای کسب قدرت به‌شمار می‌آید. همچنین اصل خودیاری به‌عنوان محور تمایز میان حوزه‌های داخلی و خارجی سیاست نیز از اصول اساسی نگرش واقع‌گرا به‌شمار می‌آید (مورگنتا، ۱۳۸۴: ۹۲).

به‌طور کلی بر اساس نگرش واقع‌گرا، دولت‌ها و واحدهای سیاسی در درجه نخست به بقای خود می‌اندیشند و در عین حال تابع هیچ اقتدار مرکزی نیستند. در این شرایط، خودیاری و اتکای به قدرت ملی به مثابه نوعی الزام و اجبار به آن‌ها تحمیل می‌شود. بر این مبنا، تعقیب امنیت در سیستم سیاسی فاقد اقتدار کانونی، ضروری بودن اصل خودیاری برای حفظ خویش تلقی می‌شود که در حقیقت نوعی پاسخ به معمای امنیت در نظام دولت‌هاست. دفاع از خود، بارزترین تجلی خودیاری محسوب می‌شود که خود برآیند استقلال سیاسی دولت‌هاست (قوام، ۱۳۸۶: ۸۳-۸۰). از آنجا که دولت‌ها به هیچ اقتداری پاسخگو نیستند و باید به‌صورت خودیار منافع ملی‌شان را تأمین کنند، منافع ملی مورد نظر واقع‌گرایی بر اساس قدرت تعریف می‌شود. منافع ملی یکی از اصلی‌ترین گزاره‌های نظریه واقع‌گراست. بر مبنای الگوی واقع‌گرا، همه دولت‌ها درصدد حداکثرسازی منافع خویش‌اند و بهترین سازوکار مدیریت چنین رقابتی، موازنه قدرت است.

بر مبنای فرض واقع‌گرایی، ثبات و نظم، نتیجه کنترل نظام‌های اتحاد منعطف است که نه از قدرت سازمان‌های بین‌المللی و حقوق بشر، بلکه از الزامات نظام و نقش مسلط آن (حالت آشوب‌زدگی و آنارشی) نشأت می‌گیرد. در مورد همکاری نیز واقع‌گرایان با رد وابستگی متقابل مدنظر لیبرالیسم، بر آنند که تعارض و رقابت جوهر روابط بین‌الملل است و همکاری هنگامی امکان‌پذیر می‌شود که به نحوی از انحاء به تحقق منافع ملی یاری رساند، زیرا همان‌گونه که پیش‌تر گفته شد، راهنمای سیاست خارجی دولت‌ها منافع ملی است و عملکرد آن‌ها تابع تلاش برای کسب و بیشینه‌سازی منافع در محیطی متخاصم و رقابت‌آمیز است (مشیرزاده، ۱۳۸۸: ۸۳-۷۹). همین مسئله یعنی تلاش برای دستیابی به

منافع و اهداف ملی در نظامی آنارشیک، شکل دهنده مناقشه‌ای است که نتیجه آن تابع ظرفیت و قدرت بازیگران در ارتباط و تعامل با سایر اجزا در نظام است.

از نظر واقعگرایی، موضوعاتی مانند حقوق بشر به مثابه تهدید بالقوه‌ای برای ثبات سامانه بین‌المللی و حاکمیت دولت‌ها و اصول سازمان‌یافته اصلی روابط بین‌الملل محسوب می‌شود. اگر دولت‌ها رهبری و اداره داخلی دیگر کشورها را در چارچوب نگرانی قاعده‌مند کنشهایشان مورد نظر قرار دهند، این ممکن است به منازعه بین‌المللی منجر شود. همانطور که کراسر نشان می‌دهد حاکمیت دولت‌ها مشتمل بر مجموعه منازعه‌آمیز هنجارهایی است که حق خودیاری و هنجار عدم مداخله به‌طور بالقوه‌ای معنا و نمود می‌یابد. واقعگرایان ظهور و پذیرش جمعی هنجارهای بین‌المللی مانند حقوق بشر را زمانی می‌دانند که توسط هژمون سرکرده یا گروه مسلطی از دولت‌ها پذیرفته و گسترش یابد. همچنین واقعگرایان بر این باورند که موضوعات حقوق بشری که طلایه‌دار در دوره‌های تاریخی متفاوت بوده، بازتاب دغدغه دولت‌هایی است که یک برتری قدرت اقتصادی و نظامی را در اختیار دارند.

واقعگرایان معتقدند که گسترش اخیر حقوق بشر به‌طور کلی هنجارهای تابعه حقوق بشری در سامانه بین‌المللی سبب تسلط مردم‌سالاری‌های قدرتمندی می‌شود که کشورهای ضعیف معیارهای داخلی خود را با آنها مطابقت می‌دهند. به عبارتی در فقدان انگیزه‌های اقتصادی و امنیتی قاطع، درجه اول حوزه موضوعی حقوق بشر، کارویژه‌ای است که گسترش آن منوط به دولت‌های قدرتمند در سامانه بین‌المللی است که خواستار اعمال اصول و هنجارهای رژیم‌ها هستند. از زاویه دیگر، با توجه به اینکه اصل حقوق بشر از جنبه‌های بسیاری کاملاً با اصول اخلاقی همخوانی دارد، این مؤلفه‌ها را می‌توان در پارادایم واقعگرایی که تناقضی آشکار با اصول اخلاقی دارد، مشخص ساخت.

از دیدگاه واقعگرایی، اصول انتزاعی اخلاقی را نمی‌توان در مورد اقدامات سیاسی به کار بست. دولتمردان در نوعی از محیط بین‌المللی به عمل می‌پردازند که به واسطه فقدان نهادهای سیاسی مقتدر، نظام‌های حقوقی و معیارهای عمدتاً پذیرفته شده رفتار، متفاوت از

محیط داخلی هر کشوری است (مصفا و ابراهیمی، ۱۳۸۷: ۲۶۳-۲۶۵). به‌طور کلی در اندیشه واقع‌گرایی، قواعد و هنجارهایی از قبیل حقوق بشر، اصول اخلاقی و غیره وابسته به قدرت‌های بزرگ در سامانه بین‌المللی است. چرا که دولت‌ها برای بقا و امنیت خویش در محیط هرج و مرج گونه، بایستی آن هنجارها و اصول اخلاقی را با منافع خویش منطبق سازند.

مفهوم‌شناسی حقوق بشر

به گفته اورن (۲۰۰۲)، کلمه «حق» به‌عنوان مالکیت اشیای مادی یا دارایی مانند خانه، اتومبیل یا جواهرات تعریف نشده است. همچنین حقوق اشیای غیر مادی مانند موقعیت یا حرفه اجتماعی نیستند. حقوق دربرگیرنده رفتارها، تعهد رفتار با مردم به شیوه خاصی است. /اورن همچنین اضافه می‌کند که حقوق، ادعایی است که توسط یک شخص یا یک موسسه برای دفاع قانونی از چیزی نگهداری می‌شود. بنابراین هر صاحب حق از نظر قانونی این حق را دارد که توسط دیگران یا مؤسسات منصفانه رفتار شود. به‌طور کلی حقوق بشر حقوقی ذاتی است که همه به دلیل «کرامت انسانی» مشترک هستند.

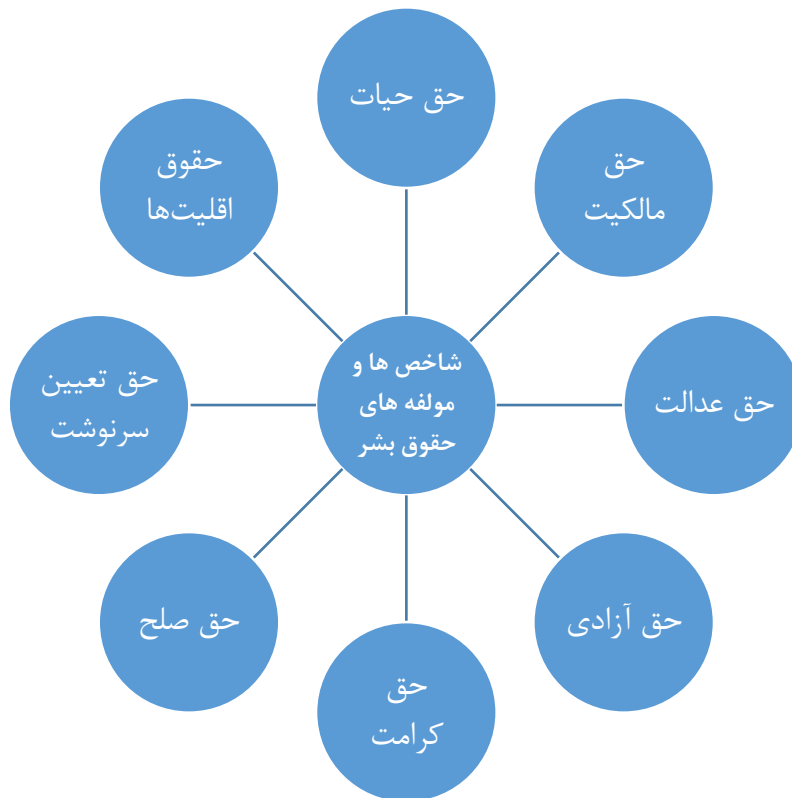
مک‌کراون می‌گوید که در اسناد مختلف حقوق بین‌الملل حقوق بشر مانند منشور ملل متحد (UN)، اعلامیه جهانی حقوق بشر (UDHR) و دو میثاق مشتق از آن، می‌توان با این شناخت که همه دارای کرامت انسانی هستند مواجه شد. کرامت انسانی در قوانین اساسی مختلف کشورهای جهان مانند قانون اساسی ایالات متحده، آلمان، کوبا، ایتالیا، ژاپن و ... نیز به رسمیت شناخته شده است (Pratiwi, 2022: 3).

حقوق اساسی بشر حقوقی است که به واسطه انسان بودن به فرد تعلق می‌گیرد. در رژیم حقوق بشر معاصر، حق زندگی، آزادی از بردگی و حق نیازهای اولیه انسانی مانند غذا، پوشاک، سرپناه و مراقبت‌های پزشکی به‌عنوان «حقوق اساسی بشر» متفاوت از سایر حقوق ذهنی شناخته می‌شود. آنها نماینده حقوقی هستند که غیرقابل انکار می‌باشند. به‌عبارتی دیگر حقوقی که اکتسابی نیست، اما به واسطه انسان بودن ذاتی است. این حقوق جهانی هستند یعنی توسط قلمرو یا عقیده تعیین نمی‌شوند. آنها به دلیل اهمیت زیادی که برای فرد، شهروند و دولت دارند، به‌عنوان حقوق اساسی بشر در نظر گرفته می‌شوند. به‌طور

کلی محققان و کنوانسیون‌های بین‌المللی به حقوق بشر از دیدگاه‌های «تقریباً یکسان»، به غیر از تفاوت‌های موجود در نام‌گذاری نگاه کرده‌اند. به همین منظور مورارو (۱۹۹۵) معتقد است: «حقوق اساسی عبارت است از حقوق ذهنی که متعلق به شهروندان است و برای زندگی، آزادی، حیثیت و آزادی آنها ضروری است، برای رشد آزادانه شخصیت انسان ضروری است، حقوقی که در قانون اساسی و توسط قانون اساسی و قوانین تضمین شده است» (Gambo et al., 2023: 1).

از مجموع تعاریف فوق، بدیهی است که حقوق اساسی بشر متضمن ارزش‌های کرامت، آزادی، برابری و قداست زندگی است. بطور کلی اندیشمندان، عناصر و مولفه‌های اصلی حقوق بشر را به بخش‌های مختلفی تقسیم کرده‌اند که در زیر آورده شده است:

شکل ۱- شاخص‌ها مولفه‌های اصلی حقوق بشر

منبع (نگارندگان)

جایگاه حقوق بشر در سیاست خارجی امریکا

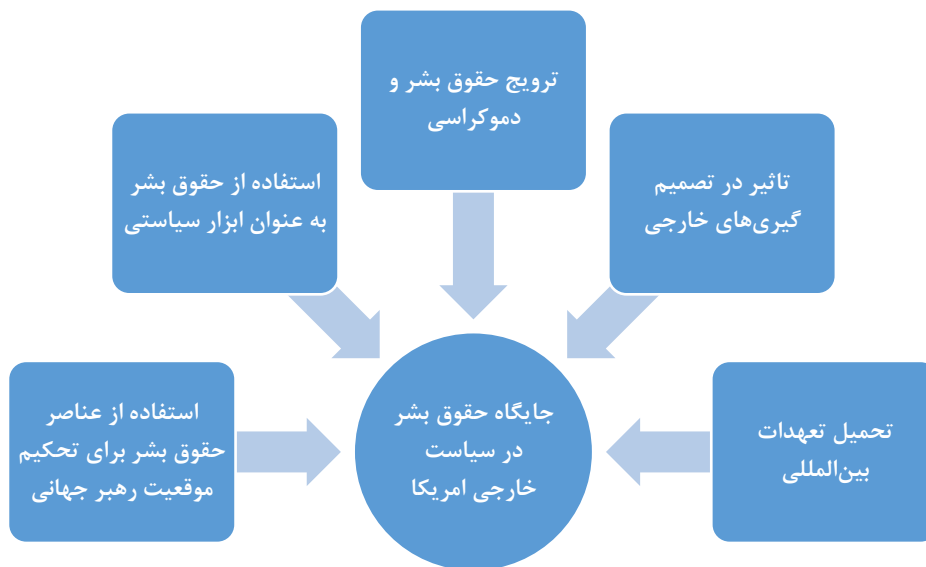
قبل از بررسی اقدامات و سیاست‌های متناقض با مسائل حقوق بشری امریکا، جهت فهم بهتر موضوع بطور خلاصه به بررسی جایگاه حقوق بشر در سیاست خارجی امریکا می‌پردازیم. در سیاست خارجی ایالات متحده، حقوق بشر همیشه ترکیبی از نگرانی‌های بشردوستانه و منافع استراتژیک است. به عبارت دیگر، آمریکا ترکیبی از اهداف هنجاری (ارتقای حقوق بشر) و اهداف استراتژیک مادی (حفظ امنیت ملی، تقویت روابط اقتصادی) را دنبال می‌کند. ایالات متحده در ابتدا سعی کرده است موضوعاتی مانند اخلاق، حمایت از حقوق فردی و ترویج دموکراسی را در محاسبات سیاست خارجی خود

لحاظ کند. این تلاش‌ها پس از جنگ جهانی دوم برجسته‌تر شد و در دوران پس از جنگ سرد، کمک‌های خارجی و نگرانی‌های بشردوستانه به عنوان ابزاری مهم در پیشگیری از حملات تروریستی در سیاست خارجی ایالات متحده ظاهر شد. حملات ۱۱ سپتامبر، سیاست دولت جورج دبلیو بوش و کنگره آمریکا را در قبال موقعیت آمریکا در جهان و احترام، ترویج و حمایت از حقوق بشر در سیاست خارجی تغییر داد (Ahmadi & Zargar, 2022: 4).

در واقع حقوق بشر در سیاست خارجی ایالات متحده، «دو گام به جلو، یک قدم به عقب» بوده است یا به طور کلی وضعیتی دوگانه و متناقض دارد. روسای جمهور آمریکا از ریگان تا ترامپ موضوعات حقوق بشر را به صورت گزینشی و بر اساس منافع ملی ایالات متحده انتخاب کرده‌اند، صرف نظر از اینکه آنها دموکراتیک یا غیردموکراتیک یا متحدان ایالات متحده و دوستان آنها هستند یا خیر. دشمنان ایالات متحده با پیوند دادن ارزش‌های آمریکایی و حقوق بشر و همچنین پیوند بین حقوق بشر، دموکراسی به منظور ارتقای حقوق بشر و از سوی دیگر با در نظر گرفتن اولویت‌های سیاسی اقتصادی خود در سیاست خارجی، سیاست‌های حقوق بشری خود را اجرا می‌کند (Forsythe, 1980: 11). در مجموع جایگاه حقوق بشر در سیاست خارجی آمریکا در طول تاریخ متغیر بوده و تحت تأثیر عوامل مختلفی قرار گرفته است. در برخی موارد، حقوق بشر ممکن است به عنوان یک اصل و هدف اصلی در سیاست خارجی آمریکا مدنظر قرار گیرد، در حالی که در برخی موارد دیگر، ممکن است تأثیرات سیاسی و اقتصادی دیگر بر آن غالب شده باشد. به طور کلی برای دهه‌ها، سیاست خارجی ایالات متحده تلاش کرده است بین پیگیری منافع ملی و نقش این کشور به عنوان مدافع حقوق بشر تعادل برقرار کند. این توازن بارقه‌ای از امید را به مردم ستم‌دیده در سراسر جهان داد که حقوق و زندگی‌شان اهمیت دارد، حتی وقتی می‌دانستند که این حقوق بیشتر از الزامات امنیتی و اقتصادی ایالات متحده نخواهد بود. ایالات متحده از دیپلماسی استفاده می‌کند و در مواردی همکاری نظامی و اقتصادی را مشروط به احترام به حقوق افراد، سازمان‌ها و نهادها برای مخالفت کرده است. دولت‌های قبلی برای رسیدن به این تعادل دشوار تلاش کرده‌اند. آنها در برخی موارد موفق

شدند و در موارد دیگر شکست خوردند. با این حال، هر دو دولت جمهوری خواه و دموکرات این ایده را پذیرفته‌اند که ترویج حقوق بشر و اصلاحات دموکراتیک در شرکای خارجی برای منافع ایالات متحده ضروری است. آنها تشخیص دادند کشورهایی که بر اساس احترام به حقوق بشر و بر اساس حاکمیت قانون بنا شده‌اند، شرکای تجاری و امنیتی قابل اعتمادتر، باثبات‌تر و موفق‌تر خواهند بود. به این ترتیب ابزارهای دیپلماتیک، اقتصادی و استراتژیک هرچند به صورت انتخابی در حمایت از حقوق بشر در کشورهای متحد و متخاصم به کار گرفته شد (Baydas, 2017). این ممکن است به این معنی باشد که آمریکا در برخی موارد با حکومت‌هایی که در زمینه حقوق بشر نقض‌کننده هستند، روابطی مؤثر برقرار کند. این تناقضات در سیاست خارجی آمریکا نشان می‌دهد که جایگاه حقوق بشر در سیاست خارجی آمریکا ممکن است بسته به شرایط و عوامل مختلف تغییر کند. در زیر به برخی از جوانب مهم جایگاه حقوق بشر در سیاست خارجی آمریکا اشاره می‌شود:

شکل ۲- جوانب مهم جایگاه حقوق بشر در سیاست خارجی آمریکا

منبع: نگارندگان

با توجه به شکل (۲) می‌توان گفت یکی از جوانب مهم حقوق بشر برای آمریکا، استفاده از آن برای ارتقای موقعیت جهانی در جایگاه رهبر جهانی است. ایالات متحده به عنوان یکی از قدرت‌های برجسته جهان، اغلب خود را به عنوان رهبر در ترویج حقوق بشر در جهان معرفی می‌کند. این کشور در تلاش است تا با معرفی خود به عنوان حامی اصلی حقوق بشر و ترویج آن، نقش و جایگاه خود را در نظام بین‌الملل محکم کند. از طرفی دیگر آمریکا اغلب از حقوق بشر به عنوان ابزاری برای رسیدن به اهداف سیاسی خود در سطح بین‌المللی استفاده می‌کند. این کشور اقداماتی را بر اساس ترویج حقوق بشر انجام می‌دهد تا تأثیر مثبتی بر روابط بین‌المللی خود داشته باشد و اهداف سیاسی خارجی خود را محقق کند. لازم به ذکر است که آمریکا به عنوان یک قدرت برجسته جهانی، تلاش برای ترویج حقوق بشر و دموکراسی در سراسر جهان را به عنوان یکی از اهداف اصلی سیاست خارجی خود قرار داده است.

ایالات متحده از طریق تحریک برای اصلاحات در کشورهای دیگر، تشویق به رعایت حقوق بشر و مداخله در موارد نقض حقوق بشر، سعی در ترویج این اصول دارد و تلاش می‌کند علاوه بر اینکه بر میزان مقبولیت خود در افکار عمومی بیفزاید، مداخله‌های خود

را با توجیح مداخلات بشردوستانه مشروع جلوه دهد. یکی دیگر از جوانب حقوق بشر در سیاست خارجی امریکا، تاثیر در تصمیم‌گیری‌های سیاسی این کشور می‌باشد. این موضوع شامل انتخاب مواضع در قبال حکومت‌ها و سازمان‌هایی است که در نقض حقوق بشر دخیل هستند از این طریق می‌تواند با هدف تنبیه و مجازات از طریق تصمیم به تحریم دولت‌ها و نهادهای نقض‌کننده، آنها را در پذیرش تعهدات تحت فشار قرار دهد. در نهایت می‌توان گفت، آمریکا نقش فعالی را در ایجاد و تقویت سازمان‌ها و موافقت‌نامه‌های بین‌المللی در حوزه حقوق بشر ایفا می‌کند. این امر شامل عضویت در سازمان ملل، شورای حقوق بشر سازمان ملل، کنوانسیون‌ها و موافقت‌نامه‌های بین‌المللی مرتبط با حقوق بشر است.

دکترین‌های سیاست خارجی امریکا در زمینه حقوق بشر

در سیاست خارجی ایالات متحده، حقوق بشر همیشه ترکیبی از نگرانی‌های بشردوستانه و منافع استراتژیک است. به عبارت دیگر، آمریکا ترکیبی از اهداف هنجاری (ارتقای حقوق بشر) و اهداف استراتژیک مادی (حفظ امنیت ملی، تقویت روابط اقتصادی) را دنبال می‌کند. ایالات متحده در ابتدا سعی کرده است موضوعاتی مانند اخلاق، حمایت از حقوق فردی و ترویج دموکراسی را در محاسبات سیاست خارجی خود لحاظ کند (Weber, 2024: 4).

در قرن نوزدهم، دغدغه اصلی رهبران آمریکا؛ حفاظت از آزادی‌ها و اصول اخلاقی، اجتماعی و انسانی مردم نیمکره غربی بود. بر این اساس، پیروی از دکترین مونرو در جهت انزوای ملی و مقاومت در برابر تلاش قدرت‌های اروپایی برای برهم زدن نظم سیاسی قاره آمریکا برای تامین منافع آمریکا ضروری بود، اما در قرن بیستم و به دنبال دو جنگ جهانی، ایالات متحده در هیئت یک ابرقدرت ظاهر شد. بدون شک این موضع مستلزم دکترین و استراتژی متفاوتی نسبت به گذشته برای سیاست خارجی بود. ایالات متحده در این زمان سیاست خارجی خود را بر اساس فضای امنیتی پس از جنگ جهانی دوم و در رقابت با اتحاد جماهیر شوروی تحت تأثیر پارادایم جنگ سرد تنظیم کرد. هدف سیاست خارجی آمریکا در این دوره زمانی کسب برتری هژمونیک و حفظ تعادل در برابر بلوک متحد

کمونستی بود (Mathur & Kumar, 2006: 3). یازده سپتامبر سومین تحول در سیاست خارجی ایالات متحده بود. این حادثه بازنگری در سیاست خارجی آمریکا را ایجاد کرد و سیاست خارجی آن معطوف به تحولات خاورمیانه شد. جرج بوش با طرح «خاورمیانه بزرگ» حمله نظامی به افغانستان و عراق را آغاز کرد. سیاست خارجی او در خاورمیانه بر محورهای جنگ با تروریسم، گسترش دموکراسی، تحول ساختاری در اقتصاد و سیاست خاورمیانه عرب و جهان اسلام استوار بود. به گفته بوش و تیم نومحافظه کاران کاخ سفید، بهترین راه برای دستیابی به این اهداف، اتخاذ سیاستی مبتنی بر نظامی گری و قدرت سخت افزاری بود. ناکامی بوش در دستیابی به اهداف خود در خاورمیانه، بحران اقتصادی و افزایش نارضایتی در افکار عمومی آمریکا، چهارمین تحول را در سیاست خارجی ایجاد کرد. باراک اوباما با وعده تغییر، به نماد و مظهر این تحول در سیاست آمریکا تبدیل شد. اوباما با وجود تمرکز بر خاورمیانه، استراتژی‌ها و تاکتیک‌های متفاوتی را از بوش و نومحافظه کاران اتخاذ کرد (چهر آزاد، ۱۳۹۹: ۱۱).

یکی از دلایل پیروزی اوباما در انتخابات ریاست جمهوری، گسست از سیاست‌های رئیس جمهور قبلی موسوم به دکترین بوش و اقدام بر اساس دکترین جدید که یکی از مولفه‌های آن یعنی خروج از عراق می‌شد، بود. اوباما در این زمان درصدد بود تا دکترین جدیدی را در خاورمیانه پیاده کند که کاملاً متفاوت از سیاست‌های بوش بود. اما این به معنای انکار همه عناصر و عوامل دکترین بوش در دوره جدید نبود. یازدهم سپتامبر گرایش‌های یکجانبه‌گرایانه با هدف تقویت هژمونی آمریکا پس از پایان جنگ سرد را گسترش داد و این ایده را در میان سیاستمداران و افکار عمومی جهانی تقویت کرد که شرایط و ساختار نامناسب سیاسی و اقتصادی کشورهای خاورمیانه یکی از دلایل رشد تروریسم بین‌المللی است. زیرا ساختارهای اقتصادی و سیاسی غیرعادی، ناکارآمد، غیرشفاف، خودکامه و فاسد منجر به ظهور دولت‌هایی شده است که نمی‌توانند خواسته‌های عمومی مردم خود را برآورده کنند (حاجی یوسفی، ۱۳۸۳: ۷۵). طرح خاورمیانه بزرگ بر این فرض استوار است که انجام اصلاحات اقتصادی، بهبود حقوق بشر و استقرار دموکراسی در خاورمیانه از طریق افزایش مشارکت مردم منطقه در دستاوردهای

توسعه اقتصادی و سرنوشت سیاسی کشورهای خود، نارضایتی‌ها را کاهش می‌دهد و زمینه رشد بنیادگرایی و تروریسم بین‌المللی را از بین می‌برد (چهرآزاد، ۱۳۹۹: ۱۲).

با روی کار آمدن ترامپ، سیاست خارجی امریکا رویکرد جدیدی در زمینه حقوق بشر پیدا کرد. ترامپ بیشتر به مسائل اقتصادی و تجاری توجه داشت و در بسیاری از موارد، حقوق بشر را برای تأمین منافع اقتصادی و تجاری نادیده گرفت. او در مواردی نظیر روابط با چین و عربستان سعودی، نگرانی‌های حقوق بشری را تحت الشعاع قرار داد. به بسیاری از سازمان‌های بین‌المللی انتقاد کرد و از توافق‌نامه‌ها و نهادهایی که به نظرش حقوق بشر را به‌خوبی تضمین نمی‌کردند، خارج شد. به‌عنوان مثال خروج از شورای حقوق بشر سازمان ملل یکی از این اقدام‌ها بود. ترامپ در برخی موارد از رهبران کشورهای غیردموکراتیک و مستبد حمایت کرد. او به‌ویژه روابط نزدیکی با رهبرانی چون ولادیمیر پوتین در روسیه و محمد بن سلمان در عربستان سعودی برقرار کرد (Blitt, 2021: 4). نمونه بارز نقض شعارهای حقوق بشری امریکا را در قضیه قتل جمال خاشقچی می‌توان دید. اما در عین حال، ترامپ در برخی موارد به نقض حقوق بشر در کشورهای خاصی اشاره کرد، به‌ویژه در ارتباط با کره شمالی و ونزوئلا. به‌طور کلی رویکرد ترامپ به حقوق بشر در سیاست خارجی ناپایدار و هدفمند بود و به نسبت مقوله‌های دیگر، کمتر مورد توجه قرار گرفت. برخلاف ترامپ، جو بایدن در زمینه حقوق بشر تأکید زیادی دارد. او به شعار "احیای روح آمریکا" و بازگشت به ارزش‌های دموکراتیک و حقوق بشر تأکید کرده است. بایدن به صراحت اعلام کرده است که حقوق بشر باید در مرکز سیاست خارجی ایالات متحده قرار گیرد. این شامل تقویت حمایت از نهادهای بین‌المللی و همکاری با کشورهایی است که به حقوق بشر احترام می‌گذارند. بایدن بر لزوم مقابله با رژیم‌های اقتدارگرا تأکید کرده و به دنبال تقویت دموکراسی‌ها در سراسر جهان است. او به‌طور خاص به کشورهایی مثل چین و روسیه اشاره و نقض‌های حقوق بشری در این کشورها را محکوم کرده است.

سیاست خارجی بایدن در زمینه حقوق بشر در غرب آسیا به‌طور کلی تحت تأثیر چندین عامل از جمله اهداف استراتژیک ایالات متحده، روابط با کشورهای منطقه و تعهدات انسانی قرار دارد. لازم به ذکر است که روابط با کشورهای مهم منطقه‌ای چون عربستان

سعودی و اسرائیل تحت تأثیر نگرانی‌های حقوق بشری قرار گرفته است. بایدن تلاش کرده است تا این کشورها را برای بهبود وضعیت حقوق بشر تحت فشار قرار دهد، در حالی که همچنان به همکاری با آنها ادامه می‌دهد. در گفتگوهای هسته‌ای با ایران، دولت بایدن به نگرانی‌های حقوق بشری نیز پرداخته و خواستار بهبود وضعیت داخلی حقوق بشر در ایران شده است. این در حالی است که مذاکرات هسته‌ای و مسئله حقوق بشر باید با یکدیگر مرتبط شوند (Cleveland, 2021: 3). سیاست بایدن نسبت به بحران انسانی در سوریه و موضوع حقوق بشر در این کشور شامل حمایت از گروه‌های مختلف و کمک‌های انسانی برای آوارگان است. این سیاست شامل فشار به رژیم بشار اسد برای پایبندی به حقوق بشر نیز می‌شود. دولت بایدن همکاری با سازمان‌های غیردولتی و سازمان‌های بین‌المللی را برای ارتقای حقوق بشر و نظارت بر وضعیت حقوق بشر در منطقه تشویق کرده است. در مجموع، سیاست خارجی بایدن در زمینه حقوق بشر در غرب آسیا تلاشی برای ایجاد تعادل بین منافع استراتژیک ایالات متحده و ارزش‌های انسانی است (Ihsan, 2022: 9)، هرچند که تناقض‌های زیادی در این زمینه وجود دارد.

سیاست‌های متناقض حقوق بشری ایالات متحده آمریکا در غرب آسیا

الف- حقوق بشر و حق تعیین سرنوشت در غرب آسیا

یکی از مسائل مهم حقوق بشری که منطقه غرب آسیا با آن دست و پنجه نرم می‌کند، مسئله تعیین سرنوشت است، هر چند ناگفته نماند که مداخله‌های بازیگران فرامنطقه‌ای نیز در آن تأثیر بسزایی دارند. به عنوان مثال در سرزمین‌های اشغالی، فلسطینی‌ها از حقوق مدنی و سیاسی و حقوق مشروع خود بر اساس قوانین بین‌المللی مانند حق ایجاد آزادانه نظام سیاسی خود محروم هستند. در واقع افزون بر اشغال سرزمین فلسطین توسط رژیم صهیونیستی که به نوبه خود نقض آشکار حقوق بشر در این کشور محسوب می‌شود، اما با این حال تلاش‌های فلسطینی‌ها برای تأسیس نظام سیاسی خود چه در سطح ملی و چه در سطح بین‌المللی نتیجه معکوس داشته است، در حالی که تهاجم ایالات متحده آمریکا به عراق در سال ۲۰۰۳ منجر به کشته شدن بیش از ۹۵ هزار غیرنظامی شده است و فشار برای

تغییر دموکراتیک در عراق و فلسطین منجر به درگیری گسترده‌تر و سرکوب بیشتر حقوق مردم شده است (Devitt, 2011). بدین ترتیب، مسئله حق تعیین سرنوشت و ارتقای دموکراسی و حکومت قانون در غرب آسیا و دخالت قدرت‌های بزرگ به‌ویژه ایالات متحده تأثیر زیادی بر دیدگاه‌های حقوق بشر در این منطقه داشته است؛ زیرا منافع امریکا در غرب آسیا غالباً بر امنیت انرژی و به‌طور خاص ذخایر نفت و گاز آن و تامین امنیت و بقای رژیم اسرائیل مبتنی است. لذا با توجه به این دغدغه اساسی، هم‌پیمانان ایالات متحده یعنی عربستان سعودی، اردن و مصر تا زمانی که منافع ایالات متحده را مورد تهدید قرار نداده‌اند نسبت به هرگونه نقض حقوق بشر توسط دولت‌های همسو با سیاست‌های این کشور در غرب آسیا، بی‌توجهی نشان دادند و موارد نقض را نادیده گرفتند.

با توجه به موارد فوق‌الذکر می‌توان اظهار داشت یکی از مهمترین موارد نقض حقوق بشر در منطقه غرب آسیا و اصل حق تعیین سرنوشت به‌عنوان یکی از مولفه‌های بنیادین حقوق بشر، مسئله فلسطین است که به‌طور آشکار با استانداردهای دوگانه ایالات متحده امریکا و سازمان‌های بین‌المللی در خصوص حق تعیین سرنوشت مواجه است. همان‌طور که گفته شد تامین امنیت و بقای رژیم صهیونیستی برای ایالات متحده در اولویت قرار دارد، لذا حق تعیین سرنوشت را برای فلسطینی‌ها نادیده می‌گیرد و در موارد بسیاری آن را وتو می‌کند. چنانچه اخیراً پس از آغاز عملیات طوفان الاقصی (۲۰۲۳) به وضوح این امر آشکار گردید. در این راستا فلسطینی‌ها رویکردهای متفاوتی را برای تعامل با جامعه بین‌الملل، قوانین و حقوق بشر به کار گرفته‌اند، اما بارها با ساختار ژئوپلیتیک سلطه تودرتو در نظامی اخلاقی-سیاسی مواجه شده‌اند که یا آنها را به‌طور مجازی به خارج از مرزهای خود می‌کشاند و یا آنها را فقط به‌عنوان یک نظم در بر می‌گیرد. در حالی که حقوق بین‌الملل و حقوق بشر برای فلسطینیان فرصت‌هایی را فراهم کرده است تا ادعایی داشته باشند، مطابقت بین وضعیت اخلاقی-سیاسی اسرائیل به‌عنوان یک جامعه استعماری و شهرک‌نشین و جامعه بین‌المللی به‌عنوان یک نهاد اخلاق‌گرا-سیاسی، حمایت هنجاری و سیاسی حقوق بشر در پشتیبانی از فلسطینی‌ها را محدود می‌کند. بدین معنا، محوریت حق تعیین سرنوشت در مبارزات فلسطینی‌ها پاسخی بود به یک «حذف سیاسی و حقوقی» ملت

فلسطین که به قیومیت بریتانیا باز می‌گردد. در پی تاسیس اسرائیل (۱۹۴۸)، قوانین و نهادهای بین‌المللی محور حق تعیین سرنوشت را مجدداً با اطلاق اکثریت محروم فلسطینی‌ها به‌عنوان پناهنده بیان کردند. فلسطینی‌ها به‌عنوان پناهندگان، طبق قوانین بین‌المللی از طریق تشکیل آژانسی برای حمایت از آنها (UNRWA)، از حق دریافت مراقبت‌های بشردوستانه برخوردار هستند. آنها با این آژانس همکاری کردند هر چند آن را بخشی از دستگاه تجزیه و پراکنده می‌دانستند (Shalbak, 2023: 495-496). شایان ذکر است که در جریان عملیات طوفان‌الاقصی، اختصاص بودجه به این آژانس در غزه متوقف شده که به نوبه خود نقض حقوق بشر تلقی می‌شود.

در نهایت می‌توان اظهار داشت یکی از قدیمی‌ترین تناقض‌های ایالات متحده پیرامون موضوع حقوق بشر در غرب آسیا؛ حمایت مالی، نظامی، اعمال و توها و چشم‌پوشی از جنایات اسرائیل در حق فلسطینیان در طول چندین دهه اشغال بوده است. دیده‌بان حقوق بشر با استناد به بیانیه‌های علنی رهبران اسرائیل و سیاست‌های رسمی، استدلال می‌کند اسرائیل نیت خود را برای حفظ سلطه یهودیان اسرائیلی بر فلسطینیان در اسرائیل، کرانه باختری و غزه همراه با ظلم سیستماتیک و اقدامات غیرانسانی نشان داده است. در این بیانیه آمده است: «وقتی این سه عنصر با هم اتفاق می‌افتد، جرم آپارتاید است». ایالات متحده آمریکا از سال ۱۹۴۸ حامی اسرائیل در جامعه بین‌المللی بوده است و استفاده از حق وتوی خویش در شورای امنیت سازمان ملل متحد علیه قطعنامه‌هایی که می‌تواند مجازاتی را علیه اسرائیل اعمال کند به نقض حقوق بشر و اشغال گسترده فلسطین کمک کرده است (پیری و همکاران، ۱۴۰۱: ۱۱۳).

ب- حقوق بشر و حق صلح در غرب آسیا

در حوزه حق صلح نیز سیاست‌های متناقض ایالات متحده در منطقه غرب آسیا وجود دارد. ایالات متحده اغلب ادعا می‌کند که استقرار و حفظ امنیت پایدار در منطقه غرب آسیا یکی از اهداف اصلی آن است. اما در عمل، برخی از تصمیمات و عملیات نظامی آمریکا در منطقه با این هدف در تضاد است (Choi & James, 2014: 2). به‌عنوان مثال تعاملات نظامی آمریکا در منطقه غرب آسیا به‌ویژه در کشورهایمانند عراق، سوریه و افغانستان،

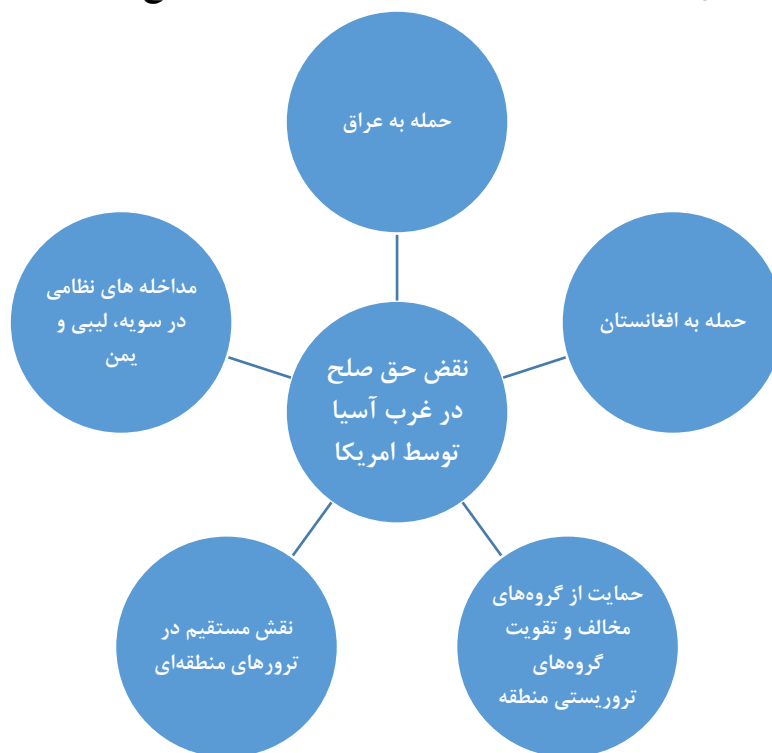
منجر به بروز ناپایداری، نارضایتی مردمی و افزایش تنش‌ها در داخل این کشورها و به‌طور گسترده‌تر موجب ناامنی در منطقه شده است. علاوه بر این، حمایت از حکومت‌های دیکتاتوری یا گروه‌های مسلح در منطقه باعث نقض حقوق بشر و حقوق مدنی مردم شده است. در واقع آمریکا به دلایل استراتژیک، امنیتی یا اقتصادی با حکومت‌هایی همکاری می‌کند که در نقض حقوق بشر دخیل هستند؛ این همکاری ممکن است شامل ارائه کمک نظامی، تجهیزات نظامی یا حمایت سیاسی باشد (Choi & James, 2014: 9).

یکی دیگر از سیاست‌های متناقض آمریکا در حوزه حقوق بشر و حق صلح در این منطقه، حمایت از ائتلاف‌های نظامی است. آمریکا مدعی است که از ائتلاف‌های نظامی در غرب آسیا برای مبارزه با گروه‌های تروریستی و افزایش امنیت منطقه حمایت می‌کند (Khawaja, 2021: 11). در حالیکه این ائتلاف‌ها اغلب در ارتکاب نقض‌های حقوق بشر متهم شده‌اند که با ادعای حمایت از حقوق بشر تضاد دارد. از طرفی دیگر سال‌های زیادی است که آمریکا در این منطقه به بهانه مبارزه با تروریسم پایگاه‌های نظامی خود را ایجاد کرده و با حضور مستقیم در منطقه و ایجاد مبارزه مسلحانه و تقویت نیروهای نظامی حامی خود، بیش از پیش بر ناامنی غرب آسیا دامن زده است. ضمن اینکه این موضوع با اصول حقوق بشر و اصل حق صلح در تضاد است، تأثیر منفی بر وضعیت حقوق بشر و وضعیت امنیت در غرب آسیا داشته است.

در شکل (۳) برخی از سیاست‌های آمریکا که نقض اشکار حقوق بشر و حق صلح در منطقه غرب آسیا را نشان می‌دهد، آورده شده است. جنگ عراق که در سال ۲۰۰۳ توسط ایالات متحده آغاز شد، باعث بروز بحران انسانی جدی و نقض حقوق بشر شد. عملیات نظامی و بمباران‌های هوایی منجر به تلفات غیرنظامیان و خسارت‌های وسیعی در زیرساخت‌ها و منابع طبیعی شد. همچنین پس از سقوط رژیم صدام حسین، ناهنجاری‌هایی در امنیت عراق ایجاد شد و منطقه به‌عنوان یک مکان پرخطر برای امنیت منطقه‌ای تبدیل شد. مداخله‌های نظامی در لیبی و سوریه؛ دخالت نظامی ایالات متحده و برخی کشورهای غربی در لیبی و سوریه نیز باعث نقض حقوق بشر و حق صلح شده است. بمباران‌های هوایی و تحرکات نظامی در این کشورها منجر به تلفات غیرنظامیان و خرابی

زیرساخت‌های عمومی شد. علاوه بر این، ایجاد شرایط ناپایدار در این مناطق به تشدید تهدیدات امنیتی و نمونه‌های تروریسم در غرب آسیا منجر شده است. حملات بی‌سابقه و ترور شخصیت‌های مهم منطقه: در ماه ژانویه ۲۰۲۰، ایالات متحده به فرمان دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور وقت آمریکا، ناجوانمردانه دستور حمله به کشور عراق و ترور قاسم سلیمانی، فرمانده نیروی قدس سپاه پاسداران ایران را صادر کرد. این اقدام غیرقانونی باعث نقض حقوق بین‌المللی و حقوق بشر و منجر به تشدید تنش‌ها و نگرانی‌ها در غرب آسیا شد.

شکل ۳- سیاست‌های متناقض آمریکا در حقوق بشر و حق صلح در منطقه

منبع: نگارندگان

پ- حقوق بشر و حق حیات در غرب آسیا

جنگ مسلحانه به قدمت خود بشر است. نقض حقوق بشر در جنگ همیشه وجود داشته است، اما تنها در ۱۵۰ سال گذشته کشورهای بزرگ جهان قوانین بین‌المللی را برای محدود کردن اثرات درگیری‌های مسلحانه بر غیرنظامیانی که به دلایل بشردوستانه درگیر جنگ نبودند وضع کرده بودند. حقوق بشر اصول اخلاقی است که معیارهای معینی از رفتار انسان را تعیین می‌کند و به‌طور منظم به‌عنوان حقوق قانونی در قوانین ملی و بین‌المللی حمایت می‌شود (Pratiwi, 2022: 36).

به گفته العزازی (۲۰۰۸)، بمباران و حملات مستمر مناطق غیرقانونی پرواز ممنوع با استفاده از نسل‌های جدید سلاح‌های متعارف و ممنوعه باعث نابودی اقتصاد، آموزش، سیستم بهداشت و درمان و جامعه عراق شد. عملیات نظامی گسترده به محیط زیست نیز آسیب رساند. برخی از این آسیب‌ها گرمای حرارتی و آلودگی بود از جمله آلودگی صوتی، تولید مواد سمی و سرطان‌زا، افزایش کل مواد جامد معلق در هوا، آلودگی الکترومغناطیسی، آلودگی آب‌های سطحی و زیرزمینی، تخریب زمین و خاک، آلودگی التویثا (کمیسیون انرژی اتمی عراق) و آلودگی رادیولوژیکی بخش‌هایی از اراضی مرتفع الجزیره در سایت استخراج اورانیوم موصل. العزازی دریافت که به دلیل نیروهای آمریکایی، عراق اکنون به اورانیوم ضعیف شده (DU) که هم رادیواکتیو و هم سمی می‌باشد، آلوده شده است. مطالعات قبلی در مورد اثرات سلامتی DU به این نتیجه رسیده‌اند که هیچ یک از این ویژگی‌ها خطر قابل توجهی برای سلامت انسان مانند سرطان، سقط جنین، عقب‌ماندگی ذهنی، ناهنجاری‌های مادرزادی و لوسمی ندارند. او بر اساس یافته‌های خود به پروتکل کنوانسیون ۱۹۰۷ لاهه در مورد سم‌ها مبنی بر اینکه سلاح‌های DU غیرقانونی هستند، در حالی که پروتکل ۱۹۲۵ در مورد گازها، پروتکل ۱ کنوانسیون ۱۹۸۳ در مورد سلاح‌های "متعارف" که قطعات غیرقابل کشف و غیرقانونی را ممنوع می‌کند، استناد کرد. وی نتیجه می‌گیرد که قوانین بین‌المللی بشردوستانه در اشغال عراق توسط آمریکا و انگلیس به شدت نقض شده است، مانند ماده ۲ هر یک از چهار کنوانسیون ژنو ۱۹۴۹ و مواد ۴۲-۵۶ مقررات لاهه، عدم موفقیت در تضمین حیات، سلامت و امنیت مردم غیرنظامی عراق ماده ۵۴ پروتکل الحاقی I، عدم موفقیت با تضمین نیازهای اساسی

انسان است. کنوانسیون‌های ژنو ۴، مواد ۱۸-۲۳، ۵۵ و ۵۶، تجزیه زیرساخت‌های پزشکی عراق و حملات مستمر به بیمارستان‌ها، انجام عملیات نظامی علیه تأسیسات پزشکی، پرسنل یا وسایل نقلیه را در نظر می‌گیرد. ماده ۱۶ کنوانسیون ۴ ژنو با ناکامی در حفاظت از جان غیرنظامیان عراقی در جمع‌بندی این پیامدهای فاجعه‌بار، نتیجه می‌گیرد که «به منظور جلوگیری از تلفات بیشتر جانی و سلامتی، بررسی منابع و انتشار نقایص مادرزادی ضروری است» (Tariq, 2020: 23).

دیگر اقدامات متناقض با حمایت از حقوق بشر در حمله آمریکا به عراق عبارتند از: ۱- نقض حقوق غیرنظامیان از جمله کشتار دسته جمعی با سلاح‌های آتش‌زا و کشتار افراد، ۲- نقض حقوق زنان، ۳- نقض حقوق زندانیان و بازداشت شدگان، ۴- نقض حقوق کودکان و ۵- نقض حقوق آوارگان داخلی و پناهندگان. هر دسته از تخلفات از طریق مطالعات موردی گزینشی که توسط منابع معتبر تایید شده است از جمله شواهد ملموس، فیلم، مصاحبه با کارشناسان در زمینه‌های مربوطه و گزارش‌های سازمان‌های حقوق بشری، گزارش‌های ویکی‌لیکس و غیره مورد بررسی قرار گرفته است (Tariq, 2020: 19).

همانطور که شکل (۴) نشان می‌دهد، حملات نظامی ایالات متحده به کشورهای غرب آسیا مانند عراق، افغانستان و سوریه منجر به مرگ و زخمی شدن بسیاری از غیرنظامیان و مردم بی‌گناه شده است. از این حملات با عنوان تعرض به حق حیات و حقوق بشر افراد می‌توان یاد کرد. از طرفی دیگر، گزارش‌هایی نشان داده‌اند که ایالات متحده در برخی موارد از شکنجه و زندان‌های مختصرمدت در غرب آسیا استفاده کرده است که این اقدامات با موازین حقوق بشر و حق حیات در تضاد بوده‌اند. همچنین در برخی از مناطق جنگی در غرب آسیا، ایالات متحده نتوانسته است برخلاف باورها و ارزش‌های بشردوستانه خود به طور کامل از حقوق غیرنظامیان و با تاکید بر کودکان و زنان محافظت کند، که این موضوع نقض حقوق بشر و حق حیات را نشان می‌دهد. همانطور که پیشتر نیز اشاره شد، آمریکا در منطقه از حامیان خود نظیر عربستان و اسرائیل حمایت می‌کند. این کشور از طرق مختلف، از جمله تأمین سلاح، پوشش لجستیکی، مشروع جلوه دادن اقدامات و همکاری در ترور، در حملات نظامی به مناطق غیرنظامی (مانند نوار غزه و یمن) با این

دولت‌ها شریک بوده است. این اقدامات، مصداق بارز همکاری در نقض «حق حیات» به‌عنوان یکی از مولفه‌های مهم حقوق بشر می‌باشد. آمریکا همچنین در مواجهه با حکومت‌های مخالف خود و متحدان منطقه‌ای، برای کنترل قدرت آنها تحریم‌های اقتصادی را علیه کشورهای غرب آسیا اعمال کرده است مانند جمهوری اسلامی ایران و کشورهای محور مقاومت. قطعاً این تحریم‌ها تأثیرات منفی بر ملت تحریم شده داشته‌اند و به‌عبارتی به شکنجه اقتصادی و محدودیت دسترسی به خدمات اساسی مانند درمان و غذا منجر شده است. این تحریم‌ها می‌توانند به نقض حقوق بشر و حق حیات مردمان غرب آسیا منجر شوند و با ادعاهای آمریکا در حمایت از حقوق بشر در تضاد باشند.

شکل ۴- سیاست‌های متناقض آمریکا در حقوق بشر و حق حیات در غرب آسیا

منبع: نگارندگان

نتیجه گیری

مهمترین اسناد بین المللی حقوق بشر شامل سند تصمیم سازمان ملل متحد (۱۹۴۸) یا اعلامیه جهانی حقوق بشر، میثاقین حقوق مدنی و سیاسی (مانند حق به زندگی، آزادی و عدالت) و حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی (مانند حقوق کار، تحصیل و بهداشت) و حقوق فردی (مانند حقوق زنان، کودکان و اقلیت‌ها) را شامل می‌شوند. در منطقه غرب آسیا بحث حقوق بشر به علت بستر امنیتی و تحولات متعددی که دارد همواره نگرانی‌های زیادی در جامعه بین المللی به همراه داشته است. قدرت‌های بزرگ بعد از جنگ جهانی دوم به بهانه حمایت از حقوق بشر، حضور خود را در این منطقه توسعه دادند. یکی از این قدرت‌های بزرگ ایالات متحده امریکا است. امریکا که از حامیان و مدعیان اجرای شاخص‌های حقوق بشر است، اذعان دارد که جایگاه و اهمیت ویژه‌ای در سیاست خارجی برای حقوق بشر قائل است و یکی از بهانه‌های حضور خود در غرب آسیا را توسعه ارزش‌ها و هنجارهای حقوق بشری و صلح می‌داند. اما اقدامات ایالات متحده در غرب آسیا طی چند دهه حضور در منطقه نشان از تناقض در سیاست‌های این کشور داشته است.

نتایج پژوهش نشان می‌دهد که با توجه به سه مورد از شاخص‌ها و مولفه‌های اصلی حقوق بشر یعنی حق صلح، حق حیات و حق تعیین سرنوشت می‌توان گفت: سیاست‌های امریکا در منطقه نظیر همکاری و حمایت از حکومت‌های دیکتاتوری، نقض آشکار ادعای ترویج دموکراسی و حمایت از حقوق بشر است. همچنین با حملات نظامی خود در عراق، افغانستان، سوریه و لیبی و حمایت از جنایات رژیم اسرائیل در فلسطین و لبنان و پیامدهای این حملات که باعث ایجاد ناامنی، کشتار غیرنظامیان، افزایش تنش در منطقه، ظهور و تقویت گروه‌های تروریستی مانند داعش، استفاده از سلاح‌های نیمه‌هسته‌ای و بمب‌های فسفری بر خلاف قواعد و قوانین جنگی و عوارض ناشی از آن برای سلامتی نشان داده است که اولویت‌ها و منافع سیاسی این کشور از اصول مسلم حقوق بشری مانند حق حیات و حق صلح با توجه مهمتر است.

در شاخص حق تعیین سرنوشت نیز سیاست‌های متناقضی از امریکا مشاهده می‌شود. ایالات متحده ادعا می‌کنند که حمایت از حقوق بشر و حق تعیین سرنوشت برای مردمان غرب آسیا اهمیت دارد. با این حال آمریکا با حمایت از رژیم‌هایی که در این زمینه نامناسب عمل کرده‌اند، با این ادعا تناقض دارد؛ به عنوان مثال همکاری با حکومت‌هایی مانند عربستان سعودی و امارات که از نظر حقوق بشر و دموکراسی انتقادات جدی وجود دارد. از طرفی دیگر دوگانگی در حمایت از تظاهرات مردمی توسط امریکا در کشورهای منطقه نیز حکایت از بی‌توجهی به حق تعیین سرنوشت این ملت‌ها دارد. آمریکا در برخی موارد از تظاهرات مردمی در غرب آسیا به خصوص زمانی که با دولت‌های مورد حمایت خود در تضاد است، بصورت کامل حمایت کرده است. اما در برخی موارد دیگر، آمریکا این تظاهرات را مورد سرزنش قرار داده و با آنها مخالفت کرده است. همچنین با دخالت و حمایت از رژیم‌های متخاصمی چون اسرائیل مردم فلسطین را درباره حق تعیین سرنوشت خود در فشار و تنگنا قرار داده است. در مجموع نتایج حاکی از آن است که بررسی نقش و تأثیر سیاست‌های متناقض حقوق بشری ایالات متحده در غرب آسیا، برخلاف ادعای این کشور نه تنها کمکی به توسعه و حفظ اصول حقوق بشر در این منطقه نکرده است، بلکه در مواردی آمریکا خود به نقض حقوق بشر یا حمایت از ناقضان این حقوق مبدل شده است.

تعارض منافع

تعارض منافع ندارم.

ORCID

Mohammad Reza
Abidian
Majid Abbasi

<https://orcid.org/0000-0001-7193-5004>

<https://orcid.org/0000-0003-3729-5861>

منابع

- پیری هادی مراد و همکاران، (۱۴۰۱)، «تأثیر سیاست‌های امریکا بر وضعیت حقوق بشر در غرب آسیا (۲۰۰۱-۲۰۲۳)»، مجله حقوق بشر/سلامی، دوره ۱۱، شماره ۳.

- مجتهدی، محمدرضا و همکاران، (۱۳۹۸)، «منظور از حقوق بشر چیست؟ دیدگاه‌های چهار مکتب فکری درباره حقوق بشر»، *مجله قضاوت*، دوره ۴، شماره ۹۳
- چهرآزاد، سعید، (۱۳۹۹)، «بررسی فرآیند سیاستگذاری حقوق بشری ایالات متحده آمریکا در خاورمیانه»، *مطالعات حقوق بشر اسلامی*، دوره ۹، شماره ۲.
- حاجی یوسفی، امیرمحمد، (۱۳۸۳)، *ایران و خاورمیانه*، تهران: انتشارات فرهنگ گفتمان.
- قوام، سید عبدالعلی، (۱۳۸۶)، *روابط بین‌الملل: نظریه‌ها و رویکردها*، تهران: انتشارات سمت.
- مشیرزاده، حمیرا، (۱۳۸۸)، *تحول در نظریه‌های روابط بین‌الملل*، تهران: انتشارات سمت.
- مصفا، نسرين و ابراهیمی، نبی‌الله، (۱۳۸۷)، «جایگاه حقوق بشر در نظریه‌های روابط بین‌الملل»، *فصلنامه سیاست*، دوره ۳۸، شماره ۴.

Refrence

- Adekunle, T.K & Gambo, N.S, (2020), "Nigeria's Commitment to Prosecuting International Crimes and the Place of the International Criminal Court", *Ibadan Journal of Peace and Development*, Vol. 10, No. 1, PP. 146-153.
- Ahmadi, Jila & Zargar, Afshin, (2022), "Human Rights in US Foreign Policy", *International Journal of Political Science*, Vol. 9, No. 4, pp.53-66.
- Adenrele A. R & Olugbenga, O.M, (2014), "Challenges of Human Rights Abuses in Nigerian Democratic Governance – which Way Forward?", *Journal of Social Economics Research*, Vol. 1, No. 5, PP. 87-96.
- Baydas, Lana, (2017), "What Would "America First" Mean for Human Rights Protection in the Middle East?", *Center for Strategic and International Studies*: at: [https:// www. csis.org/analysis/what-would-america-first-mean-human-rights-protection-middle-east](https://www.csis.org/analysis/what-would-america-first-mean-human-rights-protection-middle-east).
- Blitt, Robert C, (2021), "Human Rights and Disinformation Under the Trump Administration: The Commission on Unalienable Rights", *Saint Louis University Law Journal*, Vol. 66, No. 1.

- Bignami, Francesca & Resta, Giorgio, (2018), “Human Rights Extraterritoriality: The Right to Privacy and National”, *Security Surveillance George Washington University Law School*, 2017-67.
- Choi, Seung-Whan & James, Patrick, (2014), “Why Does the United States Intervene Abroad? Democracy, Human Rights Violations, and Terrorism”, *Journal of Conflict Resolution*, 2016, Vol. 60, No. 5, PP. 899-926.
- Cleveland Sarah H, (2021), “A Human Rights Agenda for the Biden Administration”, 115 *Ajil Unbound* 57 (2021), available at: https://scholarship.law.columbia.edu/faculty_scholarship/2836.
- Dragne, L, (2013), “The Right to Life – a Fundamental Human Right”, *Social Science Debate*, Vol. 2, No. 2, PP. 16.
- Ihab Shalbak, (2023), “Human Rights in Palestine: from Self-determination to Governance”, *Australian Journal of Human Rights*, Vol. 29, No. 3, PP. 492–510.
- Ihsan, Rizky, (2022), “Joe Biden’s Foreign Policy: What to Expect from the New United States President”, *Jurnal Ilmiah Hubungan Internasional*, Vol. 18, No. 1, PP. 89-98, DOI:10.26593/jihi.v18i1.4514.89-98.
- Wouters, Jan., Beke, L., Chané, A. L., D’hollander, D & Raube, K, (2014), A Comparative Study of EU and US Approaches to Human Rights in External Relations. European Parliament, Directorate-General for External Policies, Policy Department. DOI: 10.2861/69726.
- Khawaja, Noor-ul-Ain, (2021), “Human Rights Violations Under US Occupation in Iraq: An Analysis”, *Pakistan Institute of International Affairs*, Vol. 65, No. 3 (July 2012), pp. 59-83 (25 pages).
- Forsythe, David P, (1980), “American Foreign Policy and Human Rights: Rhetoric and Reality”, *The Johns Hopkins University Press*, Vol. 2, No. 3, pp. 35-53.
- Mathur, Adarsh & Kumar, Naresh, (2006), “Human Rights Issues in American foreign Policy”, *The Indian Journal of Political Science*, Vol. 67, No. 4, pp. 745-758.
- Nastase, A, (1992), *Human Rights, The Religion of the End of the Century*, I.R.D.O., Bucharest.

- Newman, Edward, (2001), "Human Security and Constructivism", *International Studies Perspectives*, Vol. 2, No. 3, pp. 239-251.
- Pratiwi, Cekli Setya, (2022), "General Concepts and Principles of Human Rights in the International and Indonesian Context", in: *Sharia and Human Rights: A Coursebook*, Bandung: Mizan.
- Rebecca Devitt (2011), "Human Rights in the Middle East: Questions of Compatibility and Conflict", available at: [https:// www.e-ir. info/ 2011/03/30/ human- rights- in- the- middle- east- questions- of- compatibility-and-conflict/](https://www.e-ir.info/2011/03/30/human-rights-in-the-middle-east-questions-of-compatibility-and-conflict/) (2024.03.21).
- Stubbins Bates, Elizabeth, (2015), "Sophisticated Constructivism in Human Rights Compliance Theory", *European Journal of International Law*, Vol. 25, No. 4, PP. 1169-1182 DOI:10.1093/ejil/chu084.
- Tariq, Hussein; Jassam, Tariq H; Azmi, Ruzita & Zain, D R, (2020), "Human Rights Violations in Iraq under United States Occupation: An Evaluation, Conference": THE First National Conference on Management and Communication 2014, November 2020. Available at: [https:// www. researchgate. net/ publication/ 346005389_ Human_ Rights _ Violations _in_ Iraq _under_ United _States _Occupation _an_ Evaluation](https://www.researchgate.net/publication/346005389_Human_Rights_Violations_in_Iraq_under_United_States_Occupation_an_Evaluation).
- Weber, Michael A., (2024), "Democracy and Human Rights in U.S Foreign Policy: Tools and Considerations for Congress", Congressional Research Service, January 4, 2024, available at: [https:// crsreports. congress. gov/ product/pdf/R/R47890](https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R47890).

In Persian

- Piri, Hadi Morad & Colleagues, (2022), "The Impact of US Policies on the Human Rights Situation in West Asia (2001-2023)", *Islamic Human Rights Journal*, Vol. 11, No. 3. [In Persian]
- Mojtahedi & Colleagues, (2019), "What is Meant by Human Rights? The Views of Four Schools of Thought on Human Rights", *Judgment Quarterly*, No. 93. [In Persian]

- Chehrazad, Saeed, (2020), “A Study of the US Human Rights Policy-Making Process in the Middle East”, *Islamic Human Rights Studies*, Vol. 9, No. 2, pp. 35-50. [In Persian]
- Haji Yousefi, Amir Mohammad, (2004), *Iran and the Middle East*, Tehran: Farhang-e Gofteman Publications. [In Persian]
- Qavam, Seyed Abdolali, (2007), *International Relations: Theories and Approaches*, Tehran: SAMT Publications. [In Persian]
- Moshirzadeh, Homeira, (2009), *Evolution in International Relations Theories*, Tehran: SAMT Publications. [In Persian]
- Mosaffa, Nasrin & Ebrahimi, Nabi Allah, (2008), “The Place of Human Rights in International Relations Theories”, *Politics Quarterly*, Vol. 38, No. 4. [In Persian]

استناد به این مقاله: عباسی، مجید و عیدیان، محمدرضا، (۱۴۰۴)، «سیاست‌های حقوق بشری آمریکا در غرب آسیای (۲۰۰۱-۲۰۲۴)»، پژوهش‌های راهبردی سیاست، دوره ۱۴، شماره ۵۵، ۱۹۹-۲۳۴.

Doi: 10.22054/QPSS.2025.82422.3496

Quarterly of Political Strategic Studies is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License